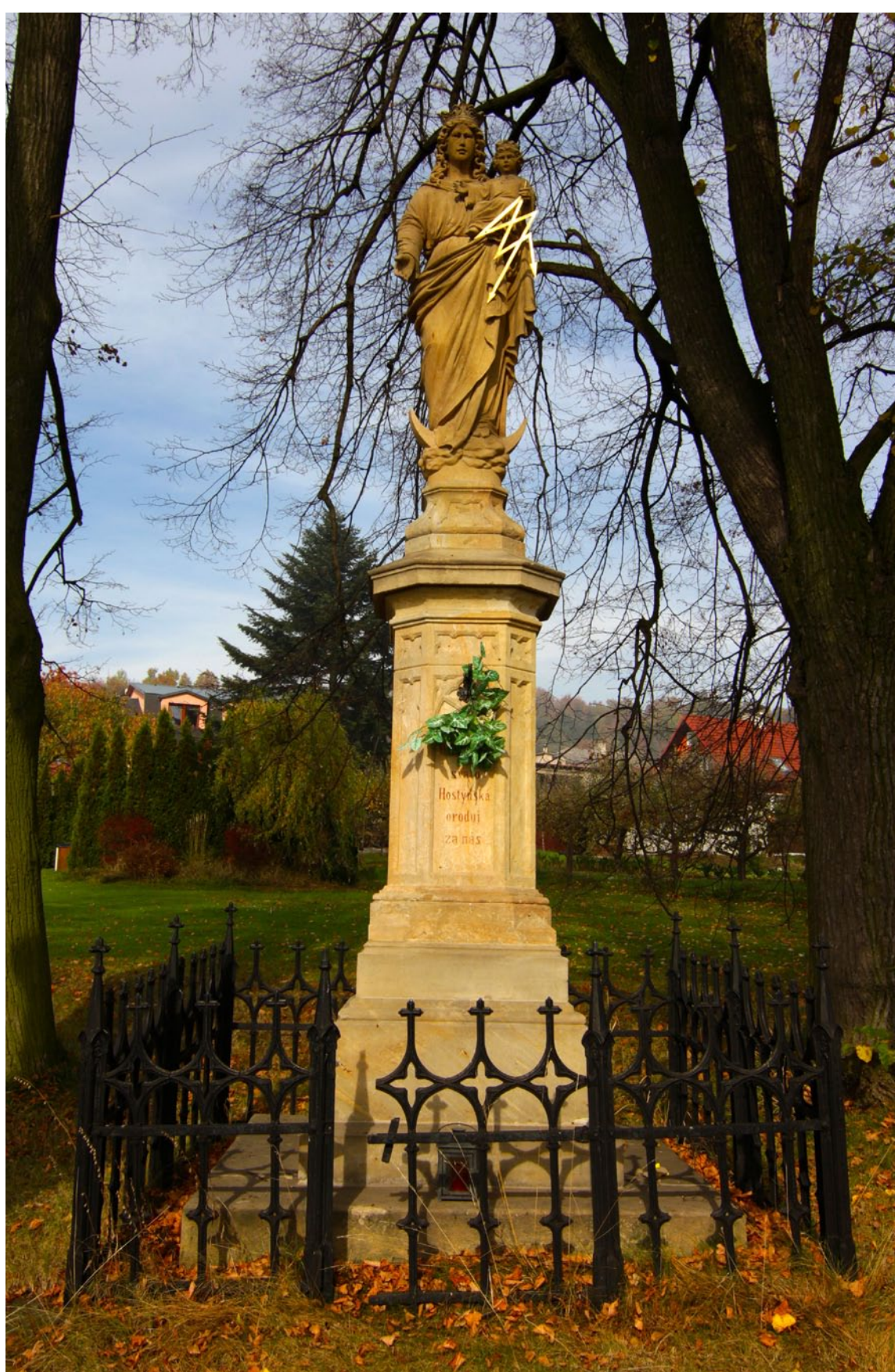

PĚŠÍ TRASA

Tupecký okruh 4,2 km

Panna Maria Hostýnská je znázorněná s metajícími blesky. Pripomíná to událost vpádu Mongolů na Moravu v roce 1241. Sochu nechali postavit František a Cecílie Kramploví v roce 1897. Vytvořil ji Antonín Zapletal z Přerova. Na pozemku Kramplových stávala ještě Boží muka, která měla obec chránit před morem a cholerau.

Jeho nejvyšší partie mezi Lipníkem nad Bečvou a Hranicemi tvoří plochý hřbet, na kterém nalezneme krajinnou dominantu – zříceninu Helfštýna. Součástí Maleníku je také Hranický kras, jehož největší turistickou atrakcí jsou Zbrašovské aragonitové jeskyně a Hranická propast, která je nejhlubší propastí v České republice.

Vývoj geologické minulosti Moravské brány

Krajina v okolí Moravské brány, tak jak ji známe dnes, je výsledkem dlouhodobého geologického vývoje, trvajícím více než 350 milionů let. Za svou pestrost vděčí především pozici na hranici mezi evropsky významnými geograficko-geologickými celky: Českým masivem a Karpatami.

Vznik Vněkarpatských sníženin (Dyjsko-svratecký úval, Vyškovská brána, Hornomoravský úval, Moravská brána) je spjat s geologickým vývojem Západních Karpat z období mladších třetihor. Vlivem alpského vrásnění došlo ke vzniku výrazné prohlubně, kterou do Vněkarpatských sníženin pronikalo od jihozápadu moře a v dobách ledových od severu pevninský ledovec. V celé oblasti jsou patrné pozůstatky zalití mořem prezentující se jako nezvrásněné usazeniny různého druhu (jíly, písky, šterky) vyplňující Hornomoravský úval, Vyškovskou a Moravskou bránu.

Současný vzhled povrchového reliéfu Moravské brány souvisí zejména s těžbou nerostných surovin – stopy po sobě zanechala těžba šterkopísků a cihlářských surovin (umělá jezera), stavebního kamene, vápence (lom) a stavebních písků. Stěžejní těžbou horninou této lokality je droba, usazená hornina příbuzná pískovci, která je jedním z nejrozšířenějších horninových typů v okolí Moravské brány.

Hlavní Evropské rozvodí

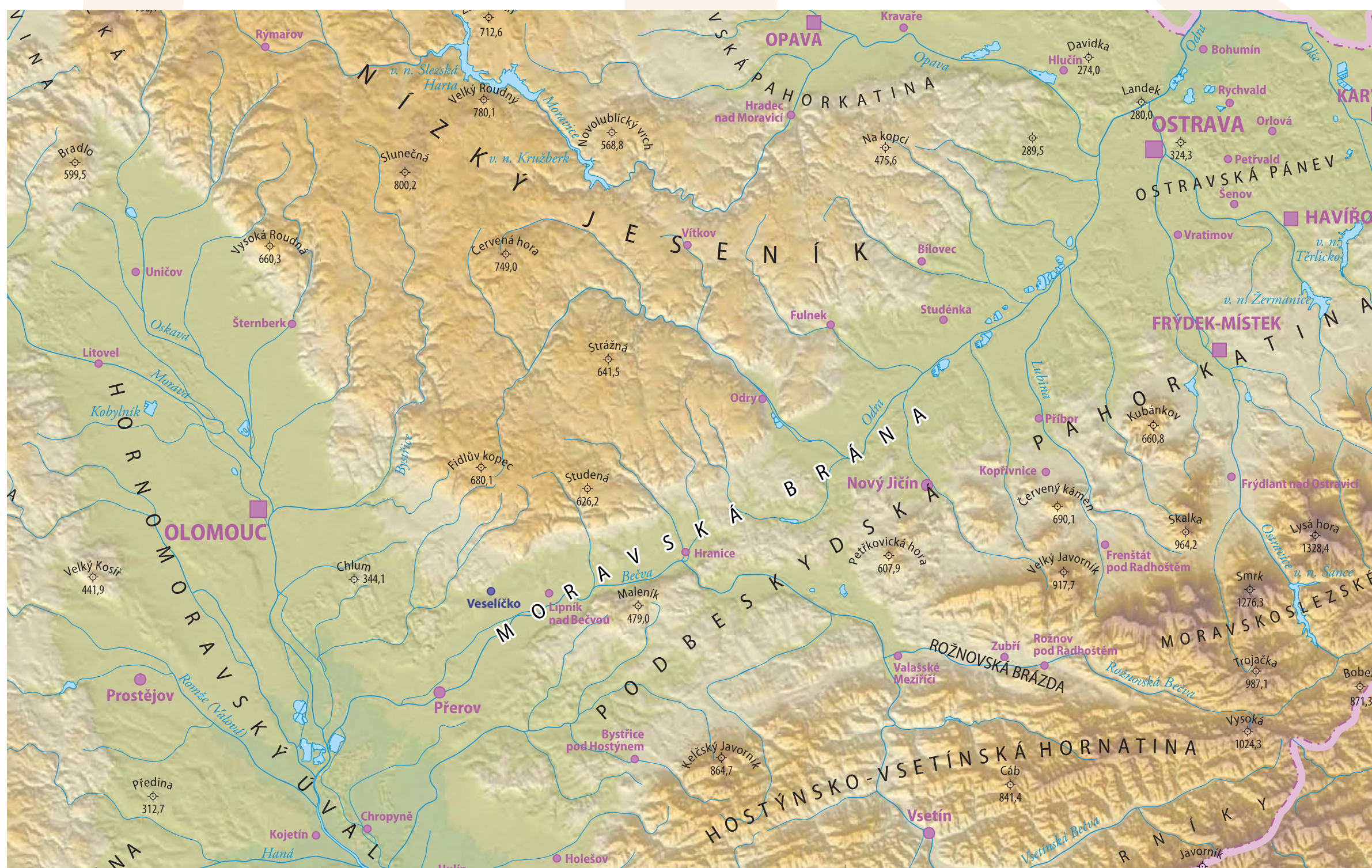
Nejvýznamnějším bodem Moravské brány je hlavní Evropské rozvodí mezi mořem Baltským a Černým, které se nachází na kopečku mezi Hranicemi a Běloutínem v nadmořské výšce 320 metrů. Vody z tohoto místa stékají na dvě světové strany, a to na sever do řeky Odry a dále do Baltského moře, a na jih do řeky Bečvy a do Černého moře. Logicky se tak Moravská brána dělí na severovýchodní Oderskou bránu a jihozápadní bránu Bečevskou. Výhodně od tohoto místa se nachází i nejvyšší bod Moravské brány – Lučická Stráž 329 m.n.m. Tímto místem se táhne Moravská brána od města Přerova severovýchodním směrem až k Ostravské pánvi. Tato sníženina zabírá plochu 534 km² se střední výškou 263 m. n. m. a je dlouhá téměř 70 kilometrů s šířkou 5 až 9 kilometrů. Je zde v zasetí Nízkého Jeseníku a Maleníku s poměrně strmými svahy, rozdělenými řadou dílčích údolí s potoky, které míří do obou moří. Vede přes ni železniční trať z Prahy do Ostravy a na Slovensko, či dálnice D1.

PŘÍRODNÍ POMĚRY OBCE – MORAVSKÁ BRÁNA

Geomorfologie Moravské brány

Moravská brána je geomorfologický celek, který patří mezi Západní Vněkarpatské sníženiny.

Její mírně zvlněný nížinný georeliéf kontrastuje s příkrými zlomovými svahy okolních kerných struktur. Na severozápadě je chráněna Oderskými vrchy, které jsou součástí Nízkého Jeseníku. Jihovýchodní omezení Moravské brány tvoří kerná struktura Maleník 479 m. n. m.

Historická tažení

Starí kronikáři tuto oblast nazývali „Porta Moravica“ a vedla tudy slavná jantarová stezka od Baltu do Římské říše. Těmito místy se k nám dobývali divocí Tataři, krutí Švédové i rozčuchaní Uhři. Táhla zde pyšná vojska Bedřicha Velikého i udatné ruské pluky Suvorova a Kutuzova, tudíž prchal vyděšený Napoleon po porážce u Moskvy podobně jako poražení fašisté ve 2. světové válce. V roce 1968 tady pro změnu projížděly sovětské tanky, které vůbec nevěděly, kam jedou. Ale pak se tankistům u nás líbilo, naštěstí „dočasně“. Nezbyvá než doufat, že se snad Moravská brána všem našim nepřítelům uzavřela navěky.

Více informací a fotografií k tomuto tématu zde

